

FLAUW

Het is mooi weer.
De zon schijnt.
Het waait wat.
Maar het is niet echt koud.

Hond kijkt door het raam.
'Ik wil er op uit', zegt hij.
'Ik doe mijn jas aan.
En ik zet mijn pet op.'
Hond is trots op zijn pet.
Het is een pet met een klep.

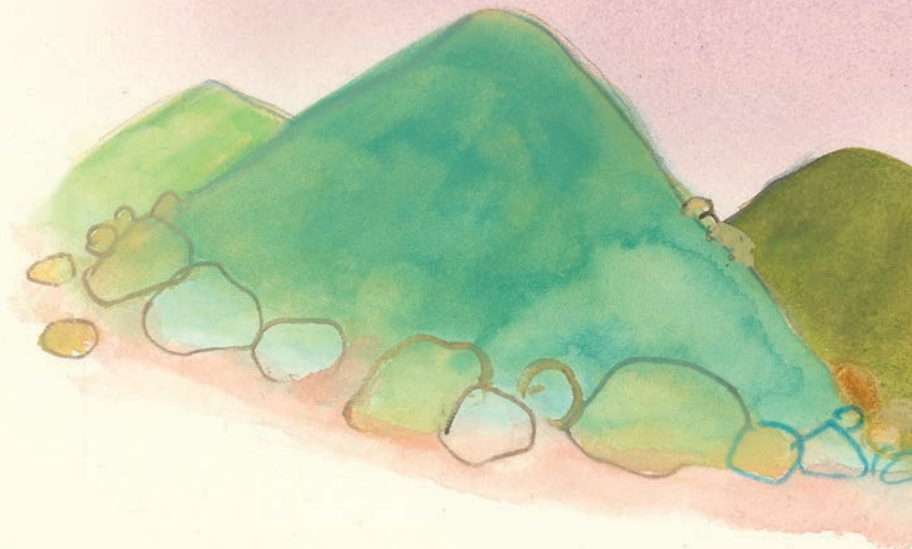
Kijk, daar gaat Hond.
Hij fluit een lied.
Wat staat die pet hem goed!
Wat is hij knap in zijn jas!

Wie komt daar aan?
Het is Wolf.
Hond fluit niet meer.

Hij neemt zijn pet af.
Hij knikt en buigt.
Hij groet.

'Dag,' zegt Hond.
'Gat!' roept Wolf.
En hij lacht hard.

'Gat?' vraagt Hond.
Hij kijkt naar zijn jas.
Hij kijkt naar zijn pet.
'Waar zit een gat, Wolf?
Ik zie niets!'
'Stien!' roept Wolf nu.
En hij lacht nog meer.

Hond zucht.
Hij vindt het niet leuk.
Wolf lacht hem uit!
En hij was nog wel zo trots!
Hij was trots op zijn pet en zijn jas.

‘Wat is er, Wolf?
Je doet zo raar’, zegt Hond.
‘Raar?’ vraagt Wolf.
‘Raar is raar!
En raar blijft raar.
Echt waar!
Draai raar maar om.
Dan hoor je het zelf.’

'O', zegt Hond.
Hij snapt het al.
'Dag' wordt 'gat'.
En 'niets' wordt 'stien'.
Maar 'raar' blijft 'raar',
hoe je het ook draait of keert.

Hond zet zijn pet weer op.
Hij knoopt zijn jas dicht.

‘Is het geen leuk spel?’ vraagt Wolf.

Hond schudt zijn kop.

‘Nee,’ zegt hij.

‘Eén!’ gilt Wolf.

Hij rolt op de grond.

Wat heeft hij een lol!

Maar Hond lacht niet.

Hij vindt het spel stom!

Toch speelt hij het mee.

Hij denkt hard na.

Dan zegt hij sluw:

‘Weet jij wat je bent, Wolf?’

‘Flauw!’ roept Wolf.

En dat klopt nog ook.